

MUISTOPUHE EERO ANTERO MÄKELÄN
HAUTAUSTILAISUUDESSA 17.4.2024

* 27.1.1949 † 13.3.2024

*”Ja minä kuulin äänen taivaasta sanovan: Kirjoita:
Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat
tästälähin. Jaa, Henki sanoo: ”Heidän pitää lepäämän
heidän töistensä, sillä heidän tekonsa noudattavat
heitä.” (Ilm. 14: 13)*

Nämä Ilmestyskirjan sanat tulevat mieleen, kun olemme kokoontuneet saattamaan meidän opettajaamme Eero Mäkelää hautaan, jonka Vapahtajamme on pyhittänyt leposijaksi.

Hän oli syntynyt 27.1.1949 Severi ja Anna Mäkelän kuudentena lapsena Honkilahdessa. Lapsia syntyi hänen jälkeensä vielä kuusi. Perheessä oli kuusi poikaa ja kuusi tyttöä, joista kaksi tytärtä on jo päässyt lepäämään matkan vaivoista.

Saimme kasvaa kristityssä kodissa ja kuulla Jumalan sanaa, sillä isä oli ahkera lukemaan Raamattua ja Laestadiuksen saarnoja ja muita Jumalan sanan kirjoja. Hän myös tutkisteli lastensa sieluntilaa ja kasvatti lapsiansa kurissa ja Herran nuhteessa. Oli myös anteeksianovaisena siinä, missä tunki vikaan joutuneensa. Tästä olivat Jumalan sanan siemenet jo varhaisessa lapsuuden iässä päässeet vaikuttamaan Eeron sydämessä. Niin kuin olemme kuulleet Eeron usein muistelevan, kuinka hän oli pyörinyt yövuoteella levottomana. Kun isä oli huomannut pojan ahdistuksen, tuli hän kysymään, onko hänellä jotakin omallatunnolla, silloin hän pääsi tunnustamaan syntinsä, ja isä saarnasi hänelle kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja veressä. Tästä tuli lepo ja rauha pienen lapsen sydämelle. Tätä Eero on monta kertaa muistellut saarnoissaan, joka on ollut kallista ja rakentavaista kuulla. Jo siellä varhaisessa lapsuudessa on Jumala vaikuttanut hänessä sen mielen, ettei koskaan halua jättää kristillisyyttä, jossa on niin hyvä turva ja suojan paikka.

Kuitenkin tultuansa murrosikään, vaikei ollutkaan sillä ajatuksella, että hyljätä kristillisyyttä, hänelle tuli väsymistä, eikä saattanut olla puhumassa pois, missä oli tullut omallatunnolta sidotuksi. Kun sitten 15-vuotiaana hänellä alkoi tuntua kipua vatsassa, hän puheli, että on saanut mahataudin ja meni kuitenkin nukkumaan, mutta yöllä umpisuoli puhkesi. Aamulla taksi vei sairaalaan, ja isä lähti mukaan. Isä oli kysynyt, jos hänellä olisi jotakin omallatunnolla, mutta ei hän jaksanut tunnustaa. Niin hän oli heikossa kunnossa sairaalassa ja ajatteli, että jos hän nyt kuolee, hän joutuu helvettiin. Ei hän voinut muuta kuin rukoilla, että Jumala antaisi vielä parantua, että pääsisi avaamaan sydämensä. Hän on usein muistellut, kuinka lujasti vihollinen sitoo ihmisparan. Kun sitten isä tuli katsomaan, ja joku hänen veljistään, ei hän voinut puhua, mikä häntä painaa. Hän sanoi jälkeen, että hän

häpesi niin paljon, että silmät menivät kiinni. Isä sanoi, että hän on niin väsynyt, että on parempi, että lähdemme pois. Kuitenkin hän toipui siitä sairaudesta.

Eero teki niitä päätöksiä, että puhuu asiansa, mutta sitten alkoi tuntua, että hänellä ei ole mitään katumusta, kuinka hän voi tällöisenä alkaa puhumaan. Omatunto vaati, että pitäisi puhua, mutta sydän tuntui kuivalta. Hänelle tuli pelko, että kuolema tulee ja hän joutuu helvettiin, kun ei tottele Pyhän Hengen ääntä. Viimein täytyi hänen mennä yöllä herättämään isää ja puhua kaikki, mitä hänen omallatunnollaan oli. Isä saarnasi kaikki synnit anteeksi. Eero on kertonut, ettei hän siinä tuntenut suuria armontuntemisia, mutta rauha tuli sydämeen. Aamulla isä puhui Kristuksen sovintotyöstä, jonka hän on tehnyt ristillä. Silloin hän sai maistaa armon suloisuutta, ja lupaus tuli sydämeen, niin kuin opetuslapsille taivaaseenastumisen vuorella.

Eero on muistellut usein yhtä tapausta, joka tapahtui muutama vuosi jälkeen edellä kerrotun, kuitenkin sen jälkeen, kuin olimme saaneet yhteyden Leevi Älvgreniin ja niihin, jotka olivat yhdessä mielessä hänen kanssaan. Olimme pyhärukouksissa Uudentalon Mantan pienessä mökissä, kun Eero oli niin pahoissa tuntemisissa, että kaikki vain harmitti, oli kuitenkin anteeksi anomassa. Sen voi arvata, miltä tuntuu, kun tuntemiset ovat pahemmat kuin pakanalla. Silloin rietas sanoo: Mitä sinäkin täällä teet ulkokullailemassa. Mutta sitten tuli niin kuin kirkas leimaus äkisti armon taivaalta, niin että se hämärä huonekin loisti hänelle siinä valkeudessa. Silloin hän lauloi korkealla äänellä täysillä rinnoilla.

Usein on hän muistellut tätä tapausta ja selittänyt raamatuita sen rinnalla, niin kuin Johannesta: *"Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki"* (1. Joh. 3: 20). Ja taas: *"Jos ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan"* (1. Joh. 3: 21).

Isä oli puhunut Eerolle jotenkin tähän tapaan: *"Jos minä olisin sinä, niin menisin Ruotsin Lappiin ja ottaisin Abrahamssonin tyttären avioksi"*. Eero kertoi, että oli jo ajatellut sitä, mutta toivoi, että jos saisi jonkun merkin, että onko se oikea ajatus. Hän uskoi, että se oli Jumalan johdatus. Niin hän jonkun

ajan kuluttua sanoi sen isälle ja pyysi isää kysymään Edviniltä, ja jos Inga suostuu, niin hän on valmis menemään hänen kanssaan avioon.

Tässä on oikea esikuva, kuinka avioliitto pitää alettaman. Niin hän muutti Kiirunaan, sai työpaikan kaivokselta, alkoi opetella ruotsin kieltä ja asui ensin yksin useamman kuukauden, jonka jälkeen menivät avioon ja muuttivat yhteen.

Leevi oli iloinen, kun sai nuoren miehen Lappiin, ja pian häntä alettiin vaatimaan pöydän taakse rukouksissa ja kokouksissa. Ensin lukemaan ja vähän ajan perästä saarnaamaan.

Vuonna 1975 Leevi otti hänet kumppaniksi lähetysmatkalle Suomeen. Niihin aikoihin Lauri Koistisella, joka oli laitettu samoihin aikoihin saarnaajaksi kuin Eero, oli Jumalan ilmoituksen kautta herännyt ajatus, että pian kaikki vanhat Lapinmaalla ovat siirtyneet ajasta iankaikkisuuteen ja vieneet mukanaan tietoa tapahtumista, mitä on tapahtunut kristillisyyden taivaalla. Sen tähden hän halusi koota tietoja Hengellisen hallituksen vaiheista Lapin maalla, ja Leevin vielä eläessä olisi turvallista tehdä se, että Leevi voisi tarkistaa. Niin hän teki monta reissua Lappiin voidakseen paremmin kysellä, kuinka asiat ovat menneet. Leevi tahtoi Laurin lähetyskumppaniksi Eerolle.

Kun seurakunta lähetti Stenin ja Eeron lähetysmatkalle Amerikkaan vuonna 1976. Leevi tahtoi, että Lauri seuraa myötä sillä matkalla. Leevi oli silloin jo hyvin sairas ja hän iloitsi, että Jumala järjesti niin, että hänen jälkeensä jää kaksi nuorta saarnaajaa Lapinmaalle. Mitä koettelemuksia on sen jälkeen tullut, niistä on meillä tosietoa kirjallisesti, ettei tarvitse tässä enempää kertoa. Kuitenkin ne ovat paljon murhetta tuottaneet totuuden rakastajille, niin että sielun voimat ovat järkkyneet, kun niin moni on menettänyt luottamuksen. Kaikkien näiden vastusten alla ovat kuitenkin nämä mainitut Eero ja Lauri jatkaneet lähetystointia monen vaivan ja vastuksen läpi. On pilkattu, että kaksi Suomen poikasta menee Lappiin ja tulevat sieltä Lapin vanhimpina. Leevi oli kuitenkin noussut lankeemuksesta Isak Kuoksun ja Frans Wettaisen eläessä, ollut lähetystoimen jäsen ja opin totuudessa työtä tehnyt monta kymmentä vuotta, ja nähnyt sopivaksi asettaa nämä nuoret miehet lähetystoimeen.

Lähetystointa on jatkettu Leevin kuoleman jälkeen, Amerikkaan, Norjaan ja Suomeen, johon työhön Eero ja Lauri ovat yksimielisesti uhranneet itsensä. Siinä myös saarnaajien vaimot ovat olleet suurena apuna, kun ovat uhranneet rakkaat aviopuolisonsa lähetysmatkoille, vaikka olisi kotona ollut työtä isossa lapsiperheessä, niin kuin Eerolla ja Ingalla on 11 lasta. Ei ole kuitenkaan koskaan kuulunut valitusta, vaan Inga on nähnyt kristillisyyden työn niin tärkeäksi, että ei ole koskaan halunnut olla esteenä tässä kalliissa asiassa.

Eero on ollut rippi-isänä monelle kristitylle, jossa hän oli harjaantunut avaamaan niitä solmuja, joita sielun vihollinen tahtoo punoa särjetyille sydämille. Siinä hän on uhrannut itsensä niin, että on täytynyt ihmetellä, onko tämä enää ollenkaan kohtuullista, että valvoo melkein aamuun asti kuunnellen ja opettaen, vaikka aamulla on pitänyt lähteä ajamaan autolla yli 1000 km:n matkaa.

Eero on myös jättänyt kauniin esimerkin muistamalla sidotuita heidän murheissaan. Hän on iloinnut iloisten kanssa ja itkenyt itkeväisten kanssa. Hän on ollut heikkomielisten auttaja. Hän on auttanut monta maallisessakin hädässä. Hänen elämässä on tullut näkyville itsensä uhraava rakkaus. Ei hän ole säästänyt itseänsä kristillisyyden työssä. Hän on murehtinut langenneitten tähden. Voi olla, että kaikki ikävät, mitä hän on nähnyt, ovat kuluttaneet elinvoimaa hänen ruumiistaan, sen Herra ainoastaan tietää. Mutta sen tiedämme, ettei hänelle ollut kertynyt ansiota päivän kuormasta ja helteestä, vaan niin kuin hänen lapsensa, jotka häntä hoitivat hänen viimeisinä elinpäivinä, ovat kertoneet, että hän löi käsiänsä yhteen, kun sai kuulla todistusta syntein anteeksi saamisesta, sanoen, että on autuaallista, että näin kelvoton ihminen saa uskoa itsensä autuaaksi.

Kun oli kysymys lähetyksestä Suomeen, Eero hoputti, että täytyy pian vastata lähetyspyyntöön. Juhani Heinonen kirjoitti vastauskirjeen, jossa luvattiin lähetys Suomeen vuonna 2024. Kun hänen tyttärensä luki hänelle kirjettä, hän nukahti. Tytär keskeytti lukemisen, sitten hän taas avasi silmänsä ja sanoi: "*Lue vain.*" Vähän ajan perästä hän taas vaipui uneen. Tytär keskeytti lukemisen. Taas hän avasi silmänsä ja sanoi: "*Lue vain.*" Tytär jatkoi lukemista ja sai luettua kirjeen läpi. Sen jälkeen hän nousi istumaan ja jaksoi kirjoittaa

MUISTOPUHE EERO MÄKELÄN HAUTAUSTILAISUUDESSA 17.4.2024

muutamahan kappaleeseen nimensä. Kirje on kirjoitettu 10.3.2024. Eero sai siirtyä pois tästä surun ja murheen laaksosta 13.3.2024.

Hän on jättänyt puolisonsa, lapsensa ja heidän perheensä, kristiveljensä ja sisarensa ikävöimään hänen peräänsä, mutta älkäämme ikävöikö niin, kuin ne, joilla ei toivoa ole, sillä jos me olemme ahkerat pyrkimään, rientämään ja ikävöimään, pääsemme mekin näkemään sen, mitä me täällä heikolla uskolla toivoneet olemme, ja saamme kohdata toisiamme ilossa ja rauhassa.

Niin lepää nyt rauhassa uskollinen Herran palvelija siinä leposiassa, jonka meidän Herramme on pyhittänyt leposijaksi.

Kirjoitti pikkuveli

Toivo Mäkelä